

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Είμαι υποψήφιος για το Συμβούλιο του Πανεπιστημίου Κρήτης επειδή θέλω να συνεισφέρω στην βελτίωση του Ιδρύματός μας. Με ενδιαφέρει να προωθήσω την αξιοκρατία και να πολεμήσω τη φαυλότητα. Οι δικαστικές περιπέτειες στις οποίες έχω συρθεί πιστοποιούν ότι οι θέσεις μου αυτές είναι αδιαπραγμάτευτες.

Η επιλογή του Πρύτανη και του Κοσμήτορα είναι μια από τις πιο σημαντικές υποχρεώσεις του Συμβουλίου. Θεωρώ ότι θα πρέπει και στις δύο αυτές θέσεις να εκλεγούν εξαιρετικοί επιστήμονες, συνάδελφοι δηλαδή που έχουν εκπαιδευτεί/υπηρετήσει σε πολύ καλά σχολεία και έχουν συνεισφέρει σημαντικά στη διεθνή γραμματεία. Δεν προτίθεμαι να υποστηρίξω υποψήφιους με φτωχό βιογραφικό.

Η επιλογή των εξωτερικών μελών του Συμβουλίου είναι μια δεύτερη σημαντική υποχρέωση των εσωτερικών μελών του. Καταλαβαίνω την εκλογή στο Συμβούλιο ενός μεγαλοχρηματοδότη/ευεργέτη του Ιδρύματος, κάποιου δηλαδή που έχει δωρίσει στο Πανεπιστήμιο μερικές δεκάδες εκατομμύρια ευρώ, επειδή θα ήταν προφανές το ενδιαφέρον του να πιάσει τόπο η χορηγία του. Επίσης καταλαβαίνω την εκλογή ενός έξω-πανεπιστημιακού ασυνήθιστης εμβέλειας. Ένα από τα παραδείγματα που έχω κατά νου είναι του Thomas Jefferson, που ίδρυσε (το 1819) και ασχολήθηκε με το Πανεπιστήμιο της Βιρτζίνια μετά τις δύο θητείες του ως Προέδρου των ΗΠΑ (1801-1809). Ένα δεύτερο παράδειγμα είναι του Robert E. Lee, δηλ. του στρατιωτικού ηγέτη των Νοτίων και μιας από τις σημαντικότερες μορφές της στρατιωτικής ιστορίας των ΗΠΑ, που μετά το τέλος του εμφυλίου πολέμου διετέλεσε πρόεδρος του Πανεπιστημίου Washington and Lee (από το 1865 μέχρι το θάνατό του το 1870). Ουδόλως θεωρώ ότι έχουν θέση στο Συμβούλιο Διοίκησης του Πανεπιστημίου μας άτομα που είτε δεν είναι ασυνήθιστης εμβέλειας είτε δεν έχουν συνεισφέρει σημαντικά στο μεγάλωμά του. Κατ' οικονομία και ελλείψει καλλίτερου δεν προτίθεμαι να ψηφίσω κανένα.

Ωστόσο, θεωρώ ότι η κρισιμότερη λειτουργία του Συμβουλίου είναι να αντιμετωπίσει τα πολλά προβλήματα που εισάγει στα Πανεπιστήμιά μας ο νέος νόμος για την Παιδεία. Θεωρώ ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η απουσία ελέγχου των εκτελεστικών οργάνων του Πανεπιστημίου (Κοσμήτορες και Πρυτάνεις). Η απουσία τους δεν πειράζει αν οι Κοσμήτορες/Πρυτάνεις είναι φωτισμένοι. Αν όμως δεν είναι τι γίνεται; Έχουμε όλοι δει τι σημαίνει αυταρχικός Πρόεδρος Τμήματος (ενίοτε ζητώντας δικαστική συνδρομή

προκειμένου να αμυνθούμε απέναντί του). Αντί να συνεισφέρει στη βελτίωση των Πανεπιστημίων της χώρας, η συγκρότηση μιας δομής εξουσίας, που στερείται τέτοιων μηχανισμών ελέγχου (αυτών που οι Αγγλοσάξονες ονομάζουν checks and balances), εξασφαλίζει ότι ακόμα και σχετικά καλά Ιδρύματα (σαν το δικό μας) θα διολισθήσουν στην θερμοδυναμική ισορροπία της μετριότητας. Οπωσδήποτε δεν είναι παράξενο που το πολιτικό προσωπικό της χώρας εφαρμόζει τις προσλαμβάνουσες του στα πανεπιστήμιά μας. Ούτε η πολιτική μας ζωή χαρακτηρίζεται από ευαισθησίες σε ό,τι αφορά τη διάκριση εξουσιών (π.χ., οι Υπουργοί νομίζουν ότι η σημαντικότερη συνεισφορά τους είναι η προετοιμασία νομοσχεδίων). Και οπωσδήποτε δεν πρόκειται να παραξενευτεί κανείς αν το αποτέλεσμα της διαχειριστικής δεινότητας των πολιτευτών μας δεν εξασφαλίσει στα Πανεπιστήμιά μας τίποτε καλλίτερο από εκείνο που εξασφάλισε στη χώρα συνολικά. Μια από τις κρίσιμότερες λοιπόν λειτουργίες του Συμβουλίου είναι να ενσωματώσει στον οργανισμό του πανεπιστημίου τους κανόνες εκείνους που θα επιτρέψουν σε καλούς επιστήμονες να αμυνθούν αποτελεσματικά απέναντι σε φαύλα και αυταρχικά μονοπρόσωπα όργανα διοίκησης.

Αντώνης Μοσχοβάκης, M.D., Ph.D.
Καθηγητής Ιατρικής